

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **H. s.r.o., IČ** se sídlem , zastoupené Mgr. Janem Křivánkem, advokátem se sídlem sady 5. května 46, 301 00 Plzeň, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy** se sídlem Slezská 7, 120 56 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. SVS/1952/2012-ÚVS,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. SVS/1952/2012-ÚVS, se prohlašuje za nicotné.**
- II. Žalobkyni se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 16. 8. 2012 k Městskému soudu v Praze a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. SVS/1952/2012-ÚVS (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná (s výjimkou drobné formulační změny výroku) potvrdila rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „krajská správa“) ze dne 30. 1. 2012, č. j. 104/190/2011/2 (dále jen „rozhodnutí krajské správy“). Tímto rozhodnutím byla společnosti H. s.r.o., IČ , se sídlem (dále též „právní předchůdkyně žalobkyně“) uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč za správní delikt podle § 17a odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 281/2009 Sb. (dále jen „zákon o potravinách“) spočívající v tom, že měla v provozovně Logistického centra v J. uvádět do oběhu (přesněji

skladovat) v měsících srpnu až listopadu 2011 tři různé druhy výrobků z ryb s nižším než deklarovaným obsahem rybího masa a s obsahem fosfátů, jenž nebyl na obale deklarován.

Žalobkyně (původně pod firmou H.) hned v úvodu konstatovala, že na ni dne 1. 6. 2012 v důsledku fúze sloučením přešlo jmění její právní předchůdkyně, společnosti H. s.r.o., IČ . Současně došlo ke změně firmy žalobkyně na H. V době, kdy jí bylo napadené rozhodnutí ze dne 13. 6. 2012 doručováno, již právní předchůdkyně žalobkyně neexistovala, neboť zanikla dne 1. 6. 2012 výmazem z obchodního rejstříku v souvislosti se zápisem fúze. Žalobkyně má tudíž za to, že ji napadené rozhodnutí nezavazuje, neboť podle současné právní úpravy odpovědnost za spáchání správního deliktu nepřechází na právní nástupce ani v případě univerzální sukcese. V tomto směru odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, č. j. 6 A 103/94-26, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 2 As 8/2007-91. Žalobu tak podává pouze z opatrnosti, přičemž výroky napadeného rozhodnutí považuje za nezákonné a nicotné. Pokud jde o vlastní doručení napadeného rozhodnutí, poukazuje však na ustanovení § 33b odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“), z nějž plyne, že zánikem právnické osoby s právním nástupcem plná moc nezaniká. S ohledem na uvedené tedy má za to, že doručení napadeného rozhodnutí zástupci právní předchůdkyně žalobkyně dne 19. 6. 2012 bylo platné. V dalším textu pak žalobkyně vznáší další námitky k procesnímu postupu správních orgánů a k nesprávnému výkladu ustanovení zákona o potravinách.

Žalovaná uvedla, že o skutečnosti, že právní předchůdkyně žalobkyně jako účastník řízení byla ke dni 1. 6. 2012 vymazána z obchodního rejstříku, neměla v době vydání napadeného rozhodnutí žádnou povědomost, právní zástupce žalobkyně ji o tom neinformoval, žalovaná v té době tuto skutečnost nemohla zjistit a neměla ani žádné indicie o tom, že by probíhal proces přeměny společností. Otázku možného právního nástupnictví a přechodu odpovědnosti za spáchání správního deliktu tak žalovaná ponechává na posouzení soudu. Dále pak žalovaná reagovala na zbylé námitky žalobkyně.

Ze správního spisu soud zjistil, že v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů byla jako účastník řízení označena právní předchůdkyně žalobkyně, tj. H. . Rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 13. 6. 2012 a bylo doručeno dne 19. 6. 2012 do datové schránky zplnomocněného zástupce právní předchůdkyně žalobkyně.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku právní předchůdkyně žalobkyně jednoznačně vyplývá, že došlo k jejímu výmazu dne 1. 6. 2012, a to „z důvodu fúze sloučením se společností H. (dříve pod obchodní firmou H.), IČ: .“ Poznámka o převzetí jmění právní předchůdkyně se nachází i ve výpisu z obchodního rejstříku žalobkyně.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že napadené rozhodnutí (nikoliv však dřívější rozhodnutí krajské správy) je adresováno již zaniklé, tj. neexistující právnické osobě. Taková skutečnost je však mimořádně těžkou vadou správního rozhodnutí, jež má za následek nicotnost rozhodnutí.

Jak bylo shrnuto např. v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.

Protože napadeným rozhodnutím je ukládána povinnost (resp. potvrzeno rozhodnutí krajské správy, které takovou povinnost ukládá) již neexistujícímu subjektu, jedná se o rozhodnutí nicotné, jež nemůže obstát. V takové situaci již nemá význam se zabývat ostatními žalobními body. Soud proto v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. i bez jednání vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o další řízení, je třeba dát za pravdu žalobkyni, že dosavadní přístup k problematice právního nástupnictví spočívá v obecně pojímaném principu, že k přechodu práv a povinností ve veřejném právu může dojít jen v těch případech, kdy to zákon výslovně umožňuje. Takové ustanovení však soud nenalezl ani v zákoně o potravinách, ani v ustanoveních unijního práva, která tuto problematiku upravují. Pokud čl. 55 odst. 1 nařízení č. 882/2004/ES o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat ukládá členským státům, aby stanovily účinné, přiměřené a odrazující sankce při porušení právních předpisů týkajících se potravin, nelze podle přesvědčení soudu jen z této obecné formulace dovodit povinnost zakotvit ve vnitrostátních předpisech odpovědnost nástupnických právnických osob za eventuální porušení norem potravinového práva jejich právními předchůdci.

Žalovaná může nanejvýš zvážit (a přesvědčivě odůvodnit), zda samotný proces přeměny, jíž se účastnila žalobkyně a její právní předchůdkyně nemůže představovat s ohledem na okolnosti přeměny (totožné osoby jednající za obě společnosti, shodný společník, totožné jméno i adresa; na druhou stranu však nijak významná výše uložené pokuty) případ zneužití práva, jenž by odůvodňoval, aby bylo pokračováno v řízení s žalobkyní namísto její právní předchůdkyně. V tomto směru je namístě se zabývat principy vyloženými v rozsudku NSS ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, publikovaném pod č. 2295/2011 Sb. NSS, které jsou nepochybně přenositelné i do jiných odvětví veřejného práva. Posouzení této otázky však v první řadě přísluší správnímu orgánu a musí být obsaženo v rozhodnutí směřovaném (pokud žalovaná shledá důvody pro takový postup) žalobkyni jako nástupnické právní osobě. Naopak, pokud žalovaná uzná, že není schopna unést důkazní břemeno k otázce účelovosti fúze, pak bude namístě řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Ačkoliv byla žalobkyně s podanou žalobou úspěšná, okolnosti tohoto případu vedou soud k závěru, že by bylo nespravedlivé, aby byla žalované uložena povinnost k náhradě nákladů soudního řízení. Probíhající proces fúze společností již z principu trvá nejméně několik měsíců a jedná se o proces velmi významný z hlediska právních vztahů nejen k věřitelům a dlužníkům společnosti, ale i z hlediska vztahů k orgánům veřejné moci. Přesto podle obsahu spisu zástupce právní předchůdkyně žalobkyně stejně jako žalobkyně sama žalovanou ani krajskou správu žádným způsobem neinformovali o tomto procesu a možnosti zániku účastníka řízení v průběhu odvolacího řízení. K zániku společnosti přitom došlo jen asi dva týdny před vydáním napadeného rozhodnutí. V takové situaci k nicotnosti napadeného rozhodnutí podstatnou měrou přispělo i samotné jednání zástupce žalobkyně, což se muselo odrazit i v nákladovém výroku, jímž bylo žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení z tohoto důvodu odepřeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. května 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová